

И като погледна към мене, зашари с моливчето си по съвсем бяла, незапочната още хартия. Аз видях, знаех, че не преписва, но печатарят-фактор повярва.

- Значи, до десет минути...

- Да, ще ти го донеса. Думата - дума!

И Ведбал още пред очите на фактора значава ред след ред с бързината наистина на преписване, а не на творене. Тогава именно се роди "Елегия"-та, за която получи вдъхновение от моята цигара и от... заплахата на печатаря. Ето и два стиха:

"Далеч изчезнаха цигарените книжки -
гърдите ми се късат от въздишки.

По тях се топя аз в тъга!

Къде, къде са те сега?

И вместо тях, ~~в~~ моята кутия
газетки разни!... О, проклета орисия!

И вместо тях, и вместо тях,
билети от трамвая взех!...

Стихотворението имаше четири стиха, - казвам това, за да се види, че все пак беше дълъжко, а беше приготвено за десетина минути. Наистина, то не е нито художествено, нито едно от добрите произведения на Ведбал, но е издържано технически, а идейно - за времето си беше отлично.

През време на писането, Ведбал само веднъж повдигна глава:

- Ха, кажи рима на тъга. За една рима - една боза. Хо-хо-хо!

И докато се мъчех да намеря рима, той се похвали:

- Намерих! Сега! Не ~~е~~ е много добра, но върти работа. А бозата - пак си е боза. Арслане, дай две бози!

- Ах, гиди дяволи, вие! - чува се откъм тезгяха, и скоро пристига тромавият Арслан с две големи халби боза.

Бозата, обаче, остана недопита - по-важно беше да се отчесе "горе" ръкописа, за да се запуши устата на печатарската лампа. Ведбал се върна след няколко минути весел. Печатарят му бил казал "браво"!

- А като му признах, че не съм го преписал, а направо написал трогна се, и каза да го чакаме: цял да черпи! Хо-хо-хо!... А сега, и няколко вица още, - пак остава малко празно място в списанието.

И като напљунчи моливчето си, не по-голямо от два сантиметра, наведе обичайно глава към лявото си рамо и значава букви.